

Schepen in de nacht

Robert Eksteen

Schepen in de nacht

2015

Iedere overeenkomst met bestaande personen berust op toeval.

Omslagillustratie: John Knight (ca. 1840)
Tekstfragment op pagina 133 : Peter Hammill

Eerste druk 2015
©2015 Robert Eksteen
ISBN 987-90-8759-524-1
NUR 301

Ships that pass in the night, and speak each other in passing, only a
signal shown, and a distant voice in the darkness

Henry Wadsworth Longfellow

grote dank aan Henk, Jan-Paul, Jenet en Peter voor hun
opbouwende kritiek en adviezen

dit is voor Jenet, mijn veilige haven

Het onbereikbare meisje

1

In de seconde dat hij Dorine Daneels voor het eerst zag begreep Karl Beckmann dat dit meisje zijn leven zou gaan bepalen, of hijzelf dat nu prettig zou vinden of niet.

Haar lange, krullende, rossig blonde haar tuimelde vanuit een slordige scheiding naar beneden. Haar grote, diepblauwe, wijd opengesperde ogen stonden altijd verbaasd. Alles in haar gezicht was perfect met elkaar in verhouding: de mond die altijd op lachen stond, de wenkbrauwen, de kleine, spitse neus.

Ze stiftte haar lippen slechts heel lichtjes en met een kwetsbare pasteltint. Zoals de mode in die tijd voorschreef, maakte ze haar ogen net iets te zwaar op, maar het rouge op haar wangen was een natuurlijke blos en niet aangebracht. Haar lange, slanke vingers met ongelakte nagels frummelden altijd nerveus aan een lintje of een strikje van haar zigeunerkleding. Het naïeve bloemenkind leek zich nog niet volledig te realiseren hoe knap ze was.

Haar schijnbare onschuld benam Karl de adem. Hij durfde zich haar in zijn fantasieën aanvankelijk niet eens naakt voor te stellen, de gedachte aan seks met haar was een ontheiliging die hij zichzelf niet toestond. In plaats daarvan voelde hij een soort verheven saamhorigheid, alsof ze allebei al dood waren, en nu herenigd.

Deze zuiverheid in Karls gedachten werd voor een deel veroorzaakt door de alles verhullende kleding die Dorine droeg. Vaak was ze gekleed in een halflange bloemetjesjurk, met daar overheen een keur aan laagjes, zodat je haar jongs borsten alleen maar kon vermoeden. Het was hem wel duidelijk dat ze nog flink aan het groeien was.

Haar overdaad aan Indiase hangertjes rinkelde bij iedere beweging die ze maakte. Al een paar keer was het voorgekomen dat Karl haar om de hoek van een gang had horen aankomen nog voordat hij haar zag. Ze geurde naar patchouli en rookte halfzware shag die ze rolde

met Rizla-rood.

Ze leek te zijn komen overdwarrelen uit Woodstock, maar tegelijkertijd was ze een eeuw eerder beschreven door Couperus, Flaubert en Toergenjev, terwijl vier eeuwen daar weer voor van Eijck, Botticelli en Ghirlandajo geprobeerd hadden haar te schilderen op kalk, linnen en hout.

Karl aanbad alles aan haar. In zijn koortsige gedachten was hij bereid om voor haar te sterven. Hij durfde haar niet aan te spreken. Bijna durfde hij zelfs niet aan haar te denken, maar ieder moment dat hij niet aan haar dacht zou ze hem kunnen ontsnappen, dus overwon hij zijn schroom en fixeerde hij zijn gedachten op haar, net zolang tot het pijn deed in zijn hoofd en hij alleen nog maar verlichting kon vinden in een stroom van slechte gedichten, geschreven in het holst van de nacht, bij het licht van een vijfarmige messing kandelaar.

Karl zag Dorine veel te zelden. Hij had zijn wis- en natuurkunde grotendeels in een houten bijgebouw van de school, terwijl zij, een klas lager, voor haar Grieks en Latijn in het hoofdgebouw moest blijven. Wel haastte hij zich in de pauzes naar de kantine van dat hoofdgebouw, maar dat was meestal tevergeefs. Hij bleef dan wat afwezig praten met zijn vrienden, die van één hoek van de kantine hun eigen vaste ontmoetingsplaats gemaakt hadden. Onderwijl bleef hij naar de ingang loeren in de hoop een glimp, hoe gering ook, van haar op te kunnen vangen. Zijn marteling werd compleet toen hij haar op een dag schuchter gearmd en met een diepe blos rond zag lopen met een hanige punkjongen uit de vierde klas.

Er was niemand met wie hij zijn tere, verheven en nogal naïeve gevoelens voor Dorine wilde delen. Zo jong als ze waren hadden zijn vrienden al een vroegrijp gemak verworven in hun omgang met meisjes dat hij niet begreep en heel intimiderend vond. Hij vreesde uitgelachen te worden of, erger nog misschien, allerlei laconiek adviezen te krijgen waar hij totaal niets mee kon beginnen. Zijn beste vriend, Fons, was al aan zijn derde verkering bezig en hij en zijn brutale, Indische vriendinnetje *deden* het al, althans, die suggestie wisten ze te wekken. Wat Karl betrof was de scheidslijn tussen “het doen” en

onschuldig vrijen niet zo erg groot en zijn voornaamste zorg was niet zozeer om het ooit met Dorine te doen, als wel om permanent bij haar te zijn en haar de zijne te kunnen noemen. Desnoods platonisch! Hij redeneerde dat als hij maar dichterbij haar zou kunnen komen en haar van zijn gevoelens bewust kon maken, er daarna van alles mogelijk zou zijn, wie weet ook wel echte seks!

2

Karl ging zijn vrije woensdagmiddagen gebruiken om kriskras door Dorine's buurt te fietsen. Hij woonde in een tuindorp aan de uiterste rand van Amsterdam, zij in het oude gedeelte van West, in een door de jaren heen steeds somberder geworden wijk, zoals er meer te vinden zijn in de brede gordel om het centrum van de stad: ooit gebouwd in de idealistische en optimistische stijl van de Amsterdamse School, maar in de loop der jaren niet bijzonder goed onderhouden en daardoor steeds verder in verval geraakt. Berlage's toren aan het Mercatorplein was gesloopt en drommen trams en bussen raasden door de kale straten. Winkels in radio-onderdelen en autobanden werden afgewisseld met kleine groente- en broodzaken en outlets voor goedkoop ondergoed. Hier en daar verscheen weifelend de eerste Turkse winkel, een curiosum nog, waar je niet goed in durfde omdat er alleen maar onbegrijpelijke groenten en blikjes geheimzinnige smurrie verkocht werden.

Daarginds aan de Admiralengracht, wist Karl, was het huis van Dorine. Hij had het adres ooit in het telefoonboek opgezocht. Even verderop, in de kelder van een flatgebouw aan de Kostverlorenkade was de openbare bibliotheek – zou Dorine daar lid zijn? Wat voor boeken zou ze lenen? Één keer had Karl er een uurtje in de leeszaal gezeten, schijnbaar verzonken in strip- en muziekblaadjes, maar zijn droommeisje was niet verschenen.

Iets verder terug lag een smalle, grauwe laan die vreemd genoeg beplant was met ginkgo's, de meest exotische en ongebruikelijke van

alle Amsterdamse stadsbomen. Het laantje leidde naar een mislukt stadsparkje, dat weggemoffeld lag achter de sombere utiliteitsbouw die vlak voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog uit de grond gestampt was. Karl vroeg zich af hoe het mogelijk was dat zo'n mooi en magisch meisje als Dorine niet uit Rivendell, maar uit zo'n banale stadswijk kon komen. Dat hijzelf uit het fletse Geuzenveld kwam, vergat deze suburbane Aragorn maar het liefst.

Hij fietste aan de overkant van Dorine's gracht langs de kade en tuurde omhoog naar de klif van grauw geworden baksteen waar ze op de derde verdieping met haar ouders woonde. Ze had een klein meisjeskamertje, zo fantaseerde Karl, met een paar kleurige posters aan de muur (van wie? David Bowie met ooglapje? Brian Ferry scherp in het pak? Melanie, of juist The Clash?), een laag tafeltje met afgezaagde poten en een lamp met een neteldoek eromheen gewikkeld. In haar kamer stond, zo stelde hij zich voor, een kleine trolley met twee wieltjes voor de thee die ze voor haar vriendinnen zette (Darjeeling, Orange Peckoe, Earl Grey?) en op een tomado-plankje stond een inferieur pick-upje van Aristona waarop ze haar favoriete muziek draaide. Welke muziek? Karl had geen idee.

Dan rolde Karl een zwaar shagje en fietste hij meanderend door de kleine straatjes achter haar huis, totdat hij de bekendere hoofdverkeersader van de Krommert bereikte, waar tram 13 in een te gehaast genomen bocht door merg en been krijste. Of hij ging de andere kant uit, richting Mercatorplein, waar in een zijstraat de markt lag. Hij ketende dan zijn fiets aan een lantaarnpaal vast en dwaalde langs de stofzuigeronderdelen, goedkope jumpers en zilt geurende makreelfilets, telkens weer in de hoop daar zogenaamd toevallig Dorine aan te zullen treffen, wanneer ze heimelijk op weg was naar een tabakszaak een beetje uit het zicht van ouders en burens. Karl heeft haar op deze frustrerende woensdagmiddagen niet één keer gezien.

Zijn grote kans leek te komen toen hij was blijven zitten, tot grote ontsteltenis van zijn familie die hem al die tijd voor een soort van genie gehouden had. Nu was hij dat misschien ook wel, maar hij had een jaar verknoeid met hasj blowen en zoete Pescarawijn drinken in de fietsenkelder van de school of op een van de opgespoten spoorwegdijken van Amsterdam-West. Bijna al zijn cijfers waren diep in het rood gezakt. Alleen voor Nederlands bleef hij onverminderd negens en tienen halen, maar hij wist dat al zijn gedichten prut waren en de prullenbak in zijn jongenskamer bleef permanent tot de rand met propfen gevuld.

Hoeveel riemen papier hij ondertussen aan Dorine had geofferd, had hij niet bijgehouden, maar op momenten dat hij zijn leed met een zekere ironische afstandelijkheid kon beschouwen, moest hij er wel een beetje om lachen: zo'n kippendrift! Jongen, dacht hij dan zichzelf toe, zoek toch een leuk meisje uit, ga eens lekker normaal vrijen onder een plaid, bij kaarslicht en in de geur van wierook, net zoals iedereen. Laat Dorine toch lopen! En soms ging hij ook daadwerkelijk een beetje halfhartig met een klasgenootje om en frummelde hij een tijdje onder haar truitje, maar het bleef verraad en hij was er nooit helemaal met zijn volle aandacht bij betrokken. Het leven van de jonge Romantische dichter bleef volledig draaien om zijn Beatrice, zijn Laura, zijn onbereikbare meisje. Vanuit de relatieve verte zag hij hoe Dorine groter werd, zelfverzekerder in haar kledingkeuze, beslister in haar manieren, ambitieuzer in de keuze van haar vriendjes. Hij vroeg zich af of zij zich zijn bestaan bewust was.

In november had hij eindelijk gelegenheid om meer met haar uit te wisselen dan wat doordeweekse oppervlakkigheden. Het tweejaarlijkse PLOF-feest, een happening die op school maandenlang de gemoederen bezig had gehouden en waar tientallen organiserende werkgroepjes vele vrije uren aan besteed hadden, duurde van vrijdagavond tot zaterdagochtend. Bands waren gecontracteerd, kunstenaars gaven workshops, experimentele films

werden vertoond. Lokalen waren ingericht als relax- en rookruimtes. De nacht van vrijdag op zaterdag werd door de hogere klassers in slaapzakken doorgebracht in de fietsenkelder en menig meisje werd ontmaagd.

Karl en Dorine waren toevallig gelijktijdig weggevlucht uit de aula, waar een populair lokaal clubbandje zo snoeihard aan het rocken was dat je letterlijk jezelf niet meer kon verstaan, laat staan een ander. Zijn muzikale smaak was het toch al niet: hij draaide met zijn vrienden een heel ander soort, meer experimentele en intelligente rock, maar vooral ook 19^e en 20^e-eeuwse klassieke muziek.

‘Wat een rótmuziek!’ riep Dorine, met een van verontwaardiging bevende stem. Ze was voor haar doen heel simpel gekleed in zwarte jeans en een T-shirt, dat haar al niet meer zo kleine borsten nu eindelijk eens niet verbloemde. Karl kon het schouderbandje van haar beha zien lopen. Ze sprak in een hoge, hese, ietwat trillende en licht dweepzieke stem.

‘Tja. ’t Is geen Brahms, nee.’ Hij slikte een enorm brok weg en vervolgde wanhopig: ‘Hé, jij bent Dorine Daneels, niet? Mooie naam hoor.’

‘Ik ben van Belgische afkomst,’ zei ze met een nauwelijks merkbaar Amsterdams accent. ‘Jij bent Karl Beckmann.’ Hij knikte en antwoordde, ook met een nauwelijks merkbaar Amsterdams accent: ‘Ik ben van Duitse afkomst.’

‘Mooie naam hoor.’

Het lawaai van de punkband baste autoritair door de verlaten gangen van de school. Karl kon niets geestigs bedenken. Dit is het, dacht hij panisch. Nu moet je indruk maken. Hier hangt alles van af. Verkoop jezelf, man. Zijn adem stokte, hij doorzocht zijn hoofd naar onderwerpen, maar kwam tot zijn eigen afgrijzen niet verder dan een bloedarmoedig: ‘Wat voor muziek hou jij dan van?’ Maar het bleek de prijswinnende vraag te zijn. Dorine staarde naar het plafond en zei ietwat beschroomd: ‘Franse muziek vooral. George Moustaki, Jacques Brel. Ook veel Frans klassiek: Debussy, Ravel...’

‘Ik ben dol op Debussy,’ riep Karl. Ze draaide zich naar hem toe, niet

met haar hoofd, niet met haar bovenlichaam, maar met haar hele lijf, vanuit de heup.

‘Werkelijk? Hoe kom je dáár aan?’

Hij vertelde hoe zijn vriendenkring uit intense weezin tegen de huidige stand van de popmuziek was gaan graven in de geschiedenis en illustere namen als Frank Zappa en King Crimson had ontdekt. Hoe hij vervolgens, via dergelijke, zeer veeleisende rockmuziek als vanzelf terechtgekomen was bij moderne klassiekers als Stravinsky en Prokovjev en niet lang daarna, via Mahler ook bij de laat-romantiek van Debussy en Scriabin. Dorine was zichtbaar onder de indruk. Ze zei: ‘Ik speel klarinet.’ Karl keek naar haar soepele vingers en kreeg een lichte erectie.

Al pratende waren ze op de tweede verdieping van het schoolgebouw terechtgekomen, waar de aardrijkskunde- en geschiedenislokalen waren. De muziek van beneden bonkte zelfs hier nog oorverdovend door de corridors en Karl moest zijn hoofd naar Dorine wenden om haar te kunnen verstaan. Hij rook haar adem, die licht geurde naar halfzware shag en rode wijn. Het bleek dat ze veel gemeenschappelijke belangstellingen hadden: Dorine was verbazend belezen voor een meisje van vijftien en Karl was handig genoeg om te kunnen verbloemen dat hij van de meeste titels die hij citeerde niet meer dan de eerste drie pagina’s gelezen had. Ook bleek dat ze allebei schaakten en van de films van Truffaut, Tati en Fellini hielden. Ze praatten maar en ze praatten. In de betrekkelijke rust van een bijkamertje van het grote aardrijkskundelokaal kwamen ze telkens dichterbij elkaar, ook letterlijk. Omringd door opgezette toekans en maquettes van Maasai-hutten kleefden de grote, vragend opengesperde ogen van Dorine zich vast aan zijn gezicht en zijn bezwerend pratende lippen. Haar mond speelde spelletjes van glimlachen, precieus afkeuren, tuttut zeggen, inhaleren, walgen, spotten, schaterlachen, pruilen en tuiten. Haar tanden blonken in het halfduister en Karl wist: dit is het. Bijna anderhalf jaar obsessie gaat hier afgesloten worden. Zijn imaginaire plaaggesel, die op zijn linkerschouder woonde en altijd en overal met hem meekwam, die

meestal een constante stroom van sarcastisch commentaar in zijn oor tetterde, was met verlov. Dorine zat op de grond, haar armen om haar knieën en hij zat pal naast haar. Zijn knie raakte haar dij, ze was binnen handbereik. Hij hoefde haar maar te plukken, zijn levensbloem. Hij hoefde slechts nonchalant zijn hand uit te strekken en ze zou van hem zijn.

En hij kon het niet.

Waar hij al die tijd naar gestreefd had, waar hij al die tijd obsessief voor geleefd had, ging hij niet opbrengen. Al wat hij nog hoefde te doen was zijn rechterhand in haar nek leggen, meer niet. Hij wist het met een absolute zekerheid. Doe het, man, doe het!

En hij kon het niet, hij kon het niet! Als versteend bleef hij naast haar zitten, knie tegen dij, en liet de avond en zijn toekomst voorbijgaan.

4

Sinds het PLOF-feest groette Dorine vriendelijk en een beetje nerveus als ze Karl tegenkwam. Stuurs mompelde hij dan wat terug en maakte zich uit de voeten. Onhandig bewoog hij zich door de catacomben van het schoolgebouw, ten prooi aan de meest afschuwelijke aanvallen van zelfhaat. Op de onvoldragen en melodramatische wijze van een zestienjarige speelde hij met de gedachte aan zelfmoord. Uiteindelijk, na een lang en machteloos zelfonderzoek, besloot hij tegen beter weten in toch maar eens te rade te gaan bij Fons. Als er iemand was die zich in zijn denkwereld kon verplaatsen, was hij het wel, deze vrijwel exacte leeftijdsgenoot die hij kende vanaf dat ze samen als kleuter in de zandbak speelden, die in intelligentie, gevoeligheid en diepzinnigheid niet voor Karl onderdeed, maar die bovendien een voorlijk soort wereldwijsheid had verworven die voor Karl voorlopig nog onbereikbaar was.

Fons hoorde hem rustig aan en knikte begrijpend. Eén ding was meteen duidelijk, concludeerde hij, Karl hoefde na zijn debacle echt

niet bang te zijn in de wrede, op prestatie gerichte pikorde van de vriendenkring al te veel aan status te verliezen, want iedereen zou moeten erkennen dat hij Dorine op voorbeeldige wijze versierd had. Het hinderde in dat verband niet dat het slechts aan een emotionele of psychologische blokkade in zijn hoofd had gelegen dat er geen fysiek vervolg was gekomen. Dat was niet meer dan een technisch mankement, het punt was als het ware al gescoord, het was in schaaftermen een *plusremise*. Hij zou hebben kunnen besluiten de rest geheim te houden en iedereen zou zijn trofee erkend hebben.

Karl voelde een golf van walging door zich heengaan. Natuurlijk waren dat allemaal overwegingen die hem volstrekt onbeduidend voorkwamen. Met andere meisjes was hij ook helemaal niet zo bleu geweest. Nee, dat was het juist, daar draaide alles om: het was zij, het was Dorine, zijn Beatrice en niemand anders, die deze verlammeende onmacht in hem had opgeroepen. Haar fysieke aanwezigheid had zijn falen veroorzaakt.

Fons adviseerde hem vooral op dezelfde voet verder te gaan. Hij had met zijn kennersoog al direct gezien dat er sedert het feest een interessant energieveld tussen Dorine en Karl aan het ontstaan was. Op een ochtend had hij, bij wijze van experiment, in de fietsenkelder vrij hard 'Karl. Hé Karl Beckmann!' geroepen, en Dorine had zich op haar karakteristieke manier omgedraaid: niet met het hoofd, maar met het hele lichaam, alsof ze zich buiteland in de golf van zijn uitroep had willen werpen.

'Jij bent heel wat meer voor haar dan zomaar een naam, broeder, geloof me. Misschien is het helemaal niet zo slecht geweest dat je op het PLOF-feest *hard to get* hebt gespeeld. Speel maar een beetje een spel met haar, want ik denk dat je wel degelijk beet hebt. Wil ik eens met haar praten? Ik kan me laten ontvallen dat je poëzie schrijft. Dat wakkert vast haar aandacht nog verder aan.'

Dat waren allemaal mededelingen die weliswaar een plezierig balsem vormden voor zijn geschaafde zelfbewustzijn, maar tegelijkertijd had Karl de indruk dat ook Fons er helemaal niets van begrepen had. Hij vroeg zich af of hij het zelf wel begreep. Was het misschien zo dat er

iets in hem woonde dat per se niet wilde dat hij Dorine zou winnen? Iets dat actief trachtte te voorkomen dat hij haar ooit zou veroveren en kooien? Was het zo dat haar onbereikbaarheid voor hem een noodzakelijke eigenschap was dat die haar volledig definieerde, en dat ze meteen van al haar aanbeden eigenschappen ontdaan zou zijn op het moment dat hij haar daadwerkelijk binnengehaald zou hebben? Een manier van denken die, vond Fons desgevraagd, mogelijk wel heel elegant en dichterlijk was, maar ook bepaald neurotisch.

Al deze maniakale analyses ten spijt, merkte Karl dat hij zich de laatste tijd wel had aangeleerd om Dorine als een volledig seksueel wezen te beschouwen en ze figureerde steeds vaker naakt in de beslotenheid van zijn koortsige fantasieën. Was hij al bezig haar uit de ideale sfeer te halen? En zo ja, was dat dan niet rijkelijk vroeg? Of juist veel te laat?

5

Ze raakten allengs vaker aan de praat en op een zonnige maandag zaten ze naast elkaar op een muurtje bij de ingang van de fietsenkelder te roken. Op de een of andere manier was het gesprek op Franse erotische schrijvers gekomen die Dorine, zo vertelde ze, met grote hindernissen en *op haar manier* verzamelde. 'Ik houd het een beetje geheim voor mijn ouders. Ik weet niet of ze blij zouden zijn als ze *L'histoire d'O* of *Justine* in mijn kast zouden aantreffen. Ken jij dat gevoel?'

Karl had een jeugd gehad vol van allerlei geheime zaken, omdat je je ouders nu eenmaal niet kunt vertrouwen. In het meest gunstige geval bespotten ze je oprechte literaire belangstelling met hun insinuaties en dubbelzinnigheden: 'Jaja, onze Karl is al heel erg geïnteresseerd in sadisme hoor. Nog geen zeventien, maar hij heeft *De Sade* al gelezen!' Iedere keer als er een blote borst op de televisie verscheen, riep zijn vader of moeder: 'Karl naar je kamer!' Gekscherend, natuurlijk, maar

toch. Om meer van dergelijke situaties bij voorbaat te vermijden had hij het merendeel van zijn *grote-mensen-boeken* in een afsluitbaar koffertje in zijn klerenkast opgeborgen, samen trouwens met zijn hasj en flaconnetjes Brandy.

Die schroom ten aanzien van zijn ouders betreffende seksuele zaken zou hij blijven houden tot diep in zijn volwassen leven. Zoals het ook tot zijn dertigste zou duren voordat hij terloops aan zijn al te naïeve vader had verteld dat hij op het lyceum volop hasj had gerookt.

‘Jazeker, Dorien. Dat gevoel ken ik maar al te goed. We moeten nog een paar jaar wachten, en dan zullen we ze eens laten schrikken.’ Dorine schaterlachte uitdagend naar een passerende kraai en wendde zich naar Karl met een dwingende en ernstige uitdrukking in haar grote, blauwe ogen.

‘Ben jij echt van plan ze te laten schrikken? Ik bedoel: ga je daar een spektakel van maken, van de volwassenwording?’

‘Als wraakactie bedoel je? Ach. Nee, ik ben niets concreets van plan hoor,’ grinnikte Karl. Dorine sperde haar ogen nog verder open dan normaal en riep fel: ‘Nou, ik wel! Die burgertrutten zullen weten dat ik met iedereen ga neuken die ik tegenkom!’ Zoiets had Karl de aanbode nog nooit horen zeggen. Ze werd er zelf meteen vuurrood van, maar hetgeen gezegd was bleef gezegd en hing nu over de uitgang van de fietsenkelder als een fosforescerende wolk vol elektrische lading, knetterend en lichtflitsend aan de randen. Hij vond het mateloos vulgair, maar werd er ook mateloos geil van. Zijn driftige, nachtelijke fantasieën werden nu bevolkt door wildvreemde mannen en vrouwen met Dorine als opperpriesteres die ieders lusten richting gaf en ontlading.

6

Op de terugweg van een schooltje had Karl zich in de trein strategisch een plaats naast Dorine weten te verwerven. Tegenover hen zat een vast stelletje uit Karls klas. Zodra de trein in beweging

kwam begon het paar te vrijen en plotseling had Karl ook zijn arm om Dorine geslagen. Ze bleef aanvankelijk passief rechtop zitten. Toen hij haar tegen zich aan drukte nestelde ze zich in zijn linkerzij en hij legde zijn rechterhand op haar knie. Zijn neus ging kopje onder in de vaag naar oosterse kruiden geurende zee van haar blonde haar. Ze praatten fluisterend over niets.

Ze waren met alle vijfde klassen naar een tentoonstelling in Rotterdam geweest over Thracisch goud, die Karl al snel was gaan vervelen. Al die kettingen en schalen: heb je er één gezien, heb je ze allemaal gezien, vond hij.

Maar deze terugreis was een ongekende buitenkans geweest en hij was verbaasd dat zijn diverse psychologische barrières nu ineens geheel verdwenen waren, zodat hij op volkomen natuurlijke wijze Dorine vast had weten te pakken en tegen zich aan had weten te drukken.

Zijn rechterhand zwierf weifelend over haar denim dij, kroop omzichtig omhoog, drong halverwege tussen haar benen door en met zijn duim raakte hij heel even het stiksel van het kruis van haar spijkerbroek aan. Daar ergens dus, wist hij, die kant zou hij uitmoeten!

Hij vond de rand van haar T-shirt en voor het eerst voelde hij haar naakte huid. Ze was warm en zacht. Zijn hoofd verdronk in een tuimelwind van gevoelens. Heel voorzichtig bewoog hij onder haar truitje omhoog, peilde de ondiepte van haar navel, omvatte zoveel mogelijk van haar ribben en bereikte uiteindelijk de onderrand van haar beha. Nog steeds leek ze toe te laten wat hij deed en daar putte hij moed uit. Behoedzaam gleden zijn hand over haar linkerborst en hij bespeurde haar tepel, die prompt een beetje hard werd. Dorine droeg een dun behaasje zonder pasvorm en hij had al eens een tepeltje door een blouse heen zien prikken. Nu genoten zijn vingertoppen van het gevoel dat bij dat beeld hoorde. Haar adem stakte tegen zijn borst en verder ging hij: nu moest hij voorbij het textiel zien te komen.

Vrijen in de trein is altijd ingewikkeld en omslachtig, maar voor twee

onhandige zeventienjarigen zonder ervaring was het een bijna onmogelijke taak. Karl benijdde zijn coupégenoten hun nonchalante routine. Voor hen was het dagelijks werk. Hij priegelde zonder enig resultaat aan de sluiting van haar beha en na wat een eindeloze tijd leek, duwde hij het behaatje maar in zijn geheel omhoog tot aan haar sleutelbeen en eindelijk.

Eindelijk!

Eindelijk omvatte zijn rechterhand de warme linkerborst van Dorine in zijn geheel. Zacht rustte zijn hand op haar stevige huid. Een opgewonden tepeltje prikte in zijn muis. Haar adem haperde nerveus, haar vingers frunnikten met zijn linkerdij. De herfstige stations van Zuid-Holland gleden langs en in de trein was het paradijs begonnen. Diep onder haar borst voelde hij haar hart kloppen. Hij nam haar tepel tussen duim en wijsvinger, wreef er zachtjes aan. Ze schokte tegen zijn borst.

Maar toen pakte Dorine zijn arm en duwde hem weer uit haar truitje. Ze schudde haar hoofd en zei zachtjes: 'Nee, lieve Karl.'

'Maar waarom niet?' vroeg Karl klagend, terwijl Dorine haar behaatje weer goed deed.

'Ik ben met iemand, joh! Dat weet je toch wel?' Het kwam in Karl op om 'Nou en?' te roepen, maar hij hield zich in. Hij had nog steeds zijn arm om haar geslagen. In plaats daarvan zei hij: 'Maar wij moeten samen. Snap je dat niet? Wij zijn voor elkaar op de wereld gekomen. We zijn elkaars voorbestemming.' Ze schudde beslist maar gelaten haar hoofd.

'Dat maak je jezelf maar wijs, Karl. Wij zijn vrienden van elkaar, buddies. Dat is veel meer waard.'

'Meer dan verkering?'

'Oh onvergelijkaar. Heus, lieve Karl, we moeten dat niet bederven. Dat zou ik zo zonde vinden.'

Godverdomme! Dat had Karl weer. Pathetisch fluisterde hij: 'Ik wil geen vriend van je zijn. Ik wil je vriend zijn. Wat je ook zegt. Ik zal op je blijven wachten, Dorien.' Hij werd helemaal ziek van de valse, melodramatische klank die er in zijn zo welgemeende woorden leek